

РЕШЕНИЕ

№ 8

гр. Свиленград, 16.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – СВИЛЕНГРАД, ВТОРИ НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на десети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Добринка Д. Кирева

при участието на секретаря В.ЕНА В. КОСТАДИНОВА
като разгледа докладваното от Добринка Д. Кирева Административно
наказателно дело № 20235620200743 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от Закона за административните нарушения и наказания.

Образувано е по жалба от **В. Г. Г. с ЕГН *******, живущ в гр.***** ,ул.***** чрез пълномощника си адв.Д. срещу **Електронен фиш** за налагане на глоба за нарушение, установено с автоматизирано техническо средство, **Серия К №******* издаден от ОД на МВР - Хасково, с който за извършено нарушение по чл. 21, ал. 1 от ЗДвП на основание чл. 189, ал. 4, вр. чл. 182, ал. 1, т. 2 от ЗДвП на жалбоподателя е наложено административно наказание – **"Глоба"** в размер на **50 лева**.

В подадената жалба се оспорва издадения електронен фиш ЕФ като незаконосъобразен и неправилен , без да се излагат конкретни съображения в тази насока.Отделно от това се оспорва извършеното нарушение от страна на жалбоподателя, като се оспорва законността на наложеното наказание . Поради изложеното моли съда да постанови решение, с което атакуваният електронен фиш да бъде отменен.

Претендират се присъждане на направените по делото разноски.

В съдебно заседание пред Районен съд – Свиленград, жалбоподателят, редовно призован,не се явява.Постъпила е молба от проц.представител на жалбоподателя, в което се излагат подробни съображения в подкрепа на жалбата.

Издателят на електронния фиш - **ОД на МВР – Хасково**, редовно

призовани, не изпращат представител по делото и не представят становище по жалбата.

Страна **Районна прокуратура Хасково, ТО Свиленград**, редовно призована, не изпраща представител и не взема становище по жалбата.

*Свиленградският Районен Съд, за да се произнесе по основателността ѝ и след като се запозна и прецени събраните доказателства при извършената проверка на обжалваното наказателно постановление, намира за установено следното от **фактическа страна**:*

На **05.08.2023г.** в **09,56 часа**, било установено и заснето с автоматизирано техническо средство TFR1-M 656 движение на лек автомобил марка „*****“, с регистрационен номер ***** със скорост от 66 км./ч. – над разрешената за движение в населено място в гр. Свиленград, кв. Изгрев по ул. “ Сан Стефано ” до блок 7 в посока хотел Сахара от 50 км/ч. и е посочено превишение от 16 км/ч. /двете стойности преди приспадане на допустимата грешка от 3 км/ч./.

След обработване на информацията от заснемането, от ОДМВР - Хасково е издаден ЕФ серия К № ***** на името на В.В. Г.А с ЕГН ***** с адрес съвпадащ с адреса на настоящият жалбоподател /*****/ в качеството ѝ на собственик на превозното средство, видно от Справка за собствеността на автомобила към датата на деянието, като съгласно чл. 189, ал. 5 от ЗДвП ѝ е даден 14-дневен срок, да плати Глобата, или да предостави писмена Декларация с данни на лицето, извършило нарушението, респ. копие от Свидетелството му за управление на МПС.

В указания срок, В.В. Г.А представя в РУ – Харманли към ОДМВР - Хасково Декларация по чл. 188 от ЗДвП и сочи като лице, на когото е предоставил процесното МПС - жалбоподателя **В. Г. Г.** и представя необходимите документи в тази връзка.

Издаденият спрямо В.В. Г.А ЕФ е анулиран, за което е изпратено писмо, за което е била уведомена.

На жалбоподателя **В. Г. Г.** в качеството му на лице, на което е предоставено превозното средство съгласно представената от В.В. Г.А Декларация по чл. 188 от ЗДвП, е издаден процесният ЕФ, който е изготвен по образец съгласно Заповед № 81213-172 от 29.02.2016 година на Министъра на вътрешните работи, ведно с образец към нея, представляващ Приложение № 1 към т. 1.1 от посочената Заповед.

В обстоятелствената част на ЕФ са отразени данни за установената скорост и превишението ѝ, респ. разрешената, като е приета и съответно вписана правната квалификация по чл. 21, ал. 1 от ЗДвП за така констатираното нарушение, за което на основание чл. 189, ал. 4, вр. чл. 182, ал. 1, т. 2 от ЗДвП на жалбоподателя е наложено административно наказание „Глоба“ в размер на 50 лв.

Фишът е връчен на лицето на дата 02.11.2023 година (, видно от

Справката за нарушител и Справката относно статуса на ЕФ) (възражения относно начина и формата на връчване на ЕФ не се противопоставят в настоящото съдебно производство), като съгласно чл. 189, ал. 5 от ЗДвП е даден 14-дневен срок да плати Глобата.

В указания срок, жалбоподателят не е отправил възражения в срока по чл. 189, ал. 6 от ЗДвП (7 дни).

За работата и използването на конкретното АТСС TFR 1-М на процесната дата - **05.08.2023г.**, когато е установено нарушението на жалбоподателя, е изготвен Протокол съгласно изискванията на чл. 10, ал.1 от Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015 година, издадена от Министъра на вътрешните работи. Същият е приложен по делото и приет като доказателство по делото.

От съдържанието на Протокола се установяват данни за датата на използването на АТСС - **05.08.2023г.**, времето (09.10 часа до 12.00 часа) и точното местонахождение на мястото за контрол, където е използвана системата – гр. Свиленград, кв.Изгрев по ул.“ Сан Стефано” до блок 7 в посока хотел Сахара , за ограничението на скоростта въведено с общото ограничение от закона /съгласно чл.21,ал.1 от ЗДвП /- 50 км/ч разрешена скорост, режима на измерване - стационарен, номера на служебния автомобил, където е поставено, така и броят на установените нарушения и други сведения, съгласно реквизитите на образеца.

ЕФ е съставен на основание снимков материал за заснетото нарушение по ЗДвП, въз основа на направен запис от техническото средство TFR1-М 656, като са налични четири снимка за конкретния клип, на която е виден автомобила.

От същите се установява, че е заснет автомобил с държавен регистрационен номер ***** в процес на приближаване към мобилната система за видеоконтрол, при измерена скорост на движение 66 км/ч (преди приспадане на допустимата грешка 3 км/ч) и разрешена такава от 50 км/ч.

От представения Протокол № ***** година, издаден от Лаборатория за проверка на полицейска техника се установява, че на посочената дата е извършена периодична проверка на мобилна система за видеоконтрол TFR 1-М № *****, според който съответства на одобрения тип.

В публичния регистър на Български институт по метрология (БИМ), който е общодостъпен в интернет-страницата на посочения институт, след извършена служебно от Съда справка, се установява, че мобилната система за видеоконтрол на нарушенията на правилата за движение TFR 1-М е одобрен тип, вписан под № ***** в регистъра на одобрените за използване типове средства за измерване, със срок на валидност до 24.02.2020 година. Издаденото за одобряването му Удостоверение (, приложено в кориците на делото) №*****.

Налично е и писмо на Зам.директор към МВР,съгласно което одобрените

средства за измерване за мобилна система за видеоконтрол на нарушенията по ЗДвП, за които изтича на 24.02.2020г. ,съгласно чл.30,ал.5 от Закона за измерванията,когато срокът на валидност на одобрения тип е изтекъл, намиращите се в употреба средства за измерване,които отговарят на одобрения тип,се считат за одобрен тип,като съответно следва да са преминали последваща метрологична проверка,съгласно чл.43 от Закона за измерванията.

След получаването на ЕФ жалбоподателят не се възползва от правото си на възражения по него по чл. 189, ал. 6 от ЗДвП, а го обжалва в срока по чл. 189, ал. 8 от ЗДвП пред съответния местно компетентен Съд – Районен съд - Свиленград.

Налична по АНПр е и снимка на разположението на полицейският автомобил заснел процесното нарушение,снимка към ЕФ, преглед на ЕФ, както и Протокол №***** , Справка за нарушител, справка касателно собствеността на процесния автомобил.

Видно от приетата като доказателство по делото Заповед с рег №81213-172 от 29.02.2016г.на Министъра на Вътрешните работи е утвърдил образци на електронни фишове/приложен екземпляр от него по преписката/.

Изложената фактическа обстановка, съответстваща изцяло и на констатациите, обективирани в ЕФ, се установява по категоричен начин от писмените доказателства.

С правна преценка за достоверност, Съдът изцяло кредитира писмените доказателства, приложени в Административнонаказателната преписка (АНП), ведно с представените допълнително такива, приобщени по реда на чл. 283 от НПК, вр.чл. 84 от ЗАНН, които не се оспориха по тяхното съдържание от която и да е от страните в процеса (с изключение на ЕФ, чиято доказателствена сила не се опроверга от събраните по делото доказателства, т.е. направеното оспорване от страна на жалбоподателя не бе проведено успешно), като цени същите при формиране на фактическите и правните си изводи. Същите се цениха изцяло по съдържанието си спрямо възпроизведените в тях факти, респ. автентични по признак – авторство. По своя доказателствен ефект и стойност, така обсъдените и оценени с кредит на доверие писмените доказателства са пряко относими към изпълнителното деяние на процесното нарушение и неговото авторство, времето и мястото на осъществяването му, като потвърждават фактическото му извършване от жалбоподателя, с оглед установения факт на управление на МПС, което ползва, със скорост над разрешената, въведена с разпоредбата на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.

*При така установените фактическа обстановка съдът намира от следното **правна страна**:*

Жалбата е подадена в законоустановения срок, съгласно разпоредбата на чл. 189, ал. 8 ЗДвП, предвид представените доказателства за датата на връчването на санкционния акт от АНО/справка за нарушител /водач и

преглед на ФИШ /, поради което е процесуално **допустима**.

Преценена по същество, съдът намира подадената жалба за **неоснователна** по следните съображения:

Обжалваният ЕФ е законосъобразен от формална, процесуалноправна страна, като Съдът достигна до тези изводи след служебна проверка на съдържанието и материалите от приложената АНП. Не се констатираха недостатъци на акта, водещи до незаконосъобразност.

Не са допуснати съществени процесуални нарушения по образуването и приключването на административнонаказателната процедура, които да водят до нарушаване на правото на защита на жалбоподателя и да се основания за неговата незаконосъобразност и отмяна.

Неоснователни са възраженията от страна на процесуалният представител на жалбоподателя изложени в молбата становище, че електронният фиш е издаден в нарушение на материалния закон, а именно в нарушение на правилото по чл. 39, ал. 4 от ЗАНН. Съгласно посочената разпоредба, за случаи на административни нарушения, установени и заснети с техническо средство или система, в отсъствие на контролен орган и нарушител, когато това е предвидено в закон, овластените контролни органи могат да налагат глоби в размер над необжалваемия минимум по ал. 2, за което се издава електронен фиш. Така регламентираното не игнорира възможността за нарушение, установено и заснето с техническо средство или система, в отсъствие на контролен орган, наказанието за което е в размер на 50 лв., да се издаде електронен фиш. Противно на вижданията на процесуалният представител на жалбоподателя, разпоредбата не въвежда подобна забрана. Според чл. 85а от ЗАНН, доколкото в този закон няма особени правила за административнонаказателния процес при нарушения, установени с техническо средство или система съгласно чл. 39, ал. 4, се прилагат разпоредбите на Закона за движението по пътищата. С оглед тази законова делегация, пряко приложима е разпоредбата на чл. 189, ал. 4 от ЗДвП, съгласно която при нарушение, установено и заснето с автоматизирано техническо средство или система, за което не е предвидено наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство или отнемане на контролни точки, се издава електронен фиш в отсъствието на контролен орган и на нарушител за налагане на глоба в размер, определен за съответното нарушение. В тази връзка единственото ограничение за издаване на ЕФ касае случаите, когато за нарушението е предвидено наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство или отнемане на контролни точки (чл. 189, ал. 4 от ЗДвП), какъвто не е процесният/така и Решение №546/29.07.2022г. постановено по КАНД №448/2022г. по описа на АС Хасково/.

В настоящия случай административнонаказателната отговорност на жалбоподателя е ангажирана за нарушение на чл. 182, ал. 1, т. 2, вр.чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, установено с АТСС № 656 (радар) на основание издаден против

него ЕФ.

Последният според легалното си определение, съдържащо се в разпоредбата на § 6, т. 63 от Допълнителните разпоредби (ДР) на ЗДвП представлява електронно изявление, записано върху хартиен, магнитен или друг носител, създадено чрез административно-информационна система въз основа на постъпили и обработени данни за нарушения от АТСС.

ЕФ съдържа минимално изискуемото съдържание и задължителни реквизити, изчерпателно изброени в нормата на [чл. 189, ал. 4 от ЗДвП](#). Тъй като разпоредбата е специална по отношение на разпоредбите на общия административно-наказателен процес - конкретно [чл. 57 от ЗАНН](#), поради което при преценка формалната законосъобразност следва да се държи сметка за спазването на намиращата приложение специална норма. Т.е. процесуалните изисквания относно съдържанието на НП, не са приложими са ЕФ, независимо, че по правното си действие той е приравнен на санкционен акт - аргумент от [чл. 189, ал. 11 от ЗДвП](#), едновременно с това материализиращ и констативния такъв (Акт за установяване на административно нарушение (АУАН)). При наличие в ЕФ на посочените в [чл. 189, ал. 4 от ЗДвП](#) обективни признаци, наред с вписаните данни в обстоятелствената част на ЕФ - цифровите стойности на разрешената - максимално допустима скорост на движение, на засечената с АТСС и конкретното ѝ превишение, както и твърдените за осъществени съществени елементи от административно-наказателния състав на [чл. 182, ал. 1, т. 2, вр.чл. 21, ал. 1 от ЗДвП](#), и вменен в отговорност на жалбоподателя.

По този начин Съдът приема, че описанието на нарушението съдържа всички релевантни обективни признаци, поради което е удовлетворено това изискване за реквизита по [чл. 189, ал. 4 от ЗДвП](#). Т.е. самото нарушение е описано, както словесно, така и с посочване на правната му квалификация. Така изложените обстоятелства са напълно достатъчни за наказаното лице за да разбере в цялост извършеното административно нарушение и да организира адекватно защитата си.

Що се отнася до правосубектността и персонификацията на органа, издал процесния ЕФ, законодателното изискване се свежда до посочване териториалната структура на МВР, на чиято територия е извършено нарушението, което е достатъчно касателно авторството. И тук отново, изключението следва по силата специалната норма на [чл. 189, ал. 4 от ЗДвП](#), установяваща отклонение от общите правила на ЗАНН. Обсъжданият задължителен реквизит, Съдът приема че е налице, видно от съдържанието на ЕФ, в който фигурира вписана териториалната единица - ОДМВР - Хасково в структурата на МВР. Посочването на дата на издаване на ЕФ не е след задължителните реквизити на ЕФ.

Относно спазването на срока по [чл. 34 от ЗАНН](#) - ЕФ е своеобразен властнически акт с установителни и санкционни функции. Той се приравнява едновременно към АУАН и НП, но само по отношение на правното му

действие (съгласно [чл. 189, ал. 11 от ЗДвП](#)), не и по форма, съдържание, реквизити и процедури по издаване. От това следва, че изискванията за форма, съдържание, реквизити и процедура (включително срокове) за издаване на АУАН и НП, сравнително подробно регламентирани в ЗАНН, са неприложими по отношение на ЕФ. Предвид изложеното, и в светлината на Тълкувателно решение № 1/2014 година по т.д. № 1/2013 година на ВАС, настоящият Съдебен състав намира, че разпоредбите на [чл. 34 от ЗАНН](#) не намират приложение и не следва да се прилага по аналогия при липса на изрична разпоредба. Дори и да се приеме обратното, релевантно в случая е че към датата на връчване на ЕФ не е бил изтекъл, респ. несъмнено е спазен общия давностен срок - една година от извършване на нарушението, според неговия вид (с основание по ЗДвП извън изключенията с предвидена по-дълга давност).

Мобилното средство за контрол е одобрен тип, съгласно правилата на [Закона за измерванията](#), притежава надлежното Удостоверение № 4835, издадено от БИМ и е регистрирано във водения Регистър, констатация от служебната проверка на Съда в същия - общодостъпен на интернет-страницата на органа и видно от наличното по делото Удостоверение. Същото Съдът приема, че е в съответствие с метрологичните изисквания, технически изправно и преминало последваща проверка, както се установява от приетите доказателства от АНП. Т.е. контролните органи са изпълнили изискванията на чл. 4 от Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015 година. В обжалвания ЕФ се съдържа наименованието на АТСС, използвано за измерване на скоростта, както и номерът му. В този смисъл няма нарушение на нормата на чл. 6, ал. 1 от цитираната Наредба. Действително в кориците на делото липсват данни по чл. 6, ал. 2 от посочената Наредба, но в случая това е ирелевантно, тъй като мястото за контрол с АТСС е определено от контролния орган и дори да не отговаря на критериите, посочено в ал. 2 на чл. 6 това не представлява нарушение на цитираната Наредба, тъй като по безспорен и категоричен начин е установено нарушението.

ЕФ отговаря на образца, изготвен от Министъра на вътрешните работи.

За пълнота на настоящото изложение следва да се посочи, че при връчване на ЕФ, АНО няма задължението да представя и наличния снимков материал на нарушителя, който се прилага към АНП.

Предвид изложеното липсват предпоставки за отмяна на процесуално основание, поради недостатък във формата на акта или допуснато друго процесуално нарушение от категорията на съществени такива, рефлектиращо върху правото на защита на санкционираното лице, респ. довело до неяснота и неопределеност на фактите, подлежащи на доказване. Ето защо, съобразно изложените правни аргументи, решаващият Съдебен състав обосновава формира правен извод, че процесният ЕФ не страда от формални недостатъци, в резултат на допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, поради което се явява изцяло законосъобразен от

процесуалноправна страна, акт.

ПО ПРИЛОЖЕНИЕТО НА МАТЕРИАЛНИЯ ЗАКОН

От обективна страна, с оглед разпечатаните показания на техническото средство, приложения снимков материал (надлежно и годно вещественно доказателствено средство в административнонаказателния процес), Съдът приема, че са установени точния час на нарушението, регистрационния номер на автомобила, посоката и скоростта на движението му, както и мястото на нарушението. Тези доказателства, обсъдени в съвкупност с данните от съдържанието на Протокола за използване на АТСС и разпечатка от системата с регистрирани нарушения, Съдът приеме, че доказват обективните признаци на нарушението - скоростта на движението на автомобила и превишението на максимално разрешената скорост в пътния участък. Видно от Протокола по чл. 10 от Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015 година, в него изрично е отбелязано обстоятелството, че ограничението на скоростта е в следствие на факта, че мястото на нарушението е в населено място. При така попълнените данни в Протокола, по несъмнен начин се потвърждава и визираната от органа правна квалификация на нарушението, като такова по чл. 21, ал. 1 от ЗДвП. Ето защо използваното АТСС законосъобразно е приведено в работен режим на твърдяното място и време, технически изправно е, поради което административнонаказателната отговорност на жалбоподателя е законосъобразно ангажирана по коментирания специален правов ред.

Въз основа на същите, Съдът приема за установено, че на **05.08.2023г.** в град Свиленград, област Хасково, на улица „Сан Стефано” в кв.Изгрев, до блок 7 в посока хотел Сахара ,водачът-жалбоподател на процесното МПС –е управлявал лек автомобил марка „*****”, с регистрационен номер ***** със скорост 66 км/ч, при ограничение на скоростта, регламентирано в чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, предвиждащ забрана за движение със скорост, по-висока 50 км/ч. за населено място

Несъобразяването на скоростта на движение с разрешената за съответния пътен участък, са фактите, изпълващи хипотезата на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, и основание за прилагане на санкцията на чл. 182, ал. 1, т. 2 от същия закон, съобразно констатираното превишение от 13 км/ч/след приспадане на допустимата грешка/, над разрешената – 50 км/ч спрямо установената на движението на МПС – 63 км/ч, след приспадане на допустимата грешка +/- 3 км/ч, отразена и видно от разпечатката на системата за видеоконтрол.

По делото липсват доказателства, които да опровергават факта на извършеното нарушение, за което е издаден процесният ЕФ,а напротив собственика на процесното МПС е подало декларация в която изрично е посочило,че жалбоподателя е управлявал същото на посочената дата и час. Ето защо всички съвкупно изложени оплаквания в насоката, която цели жалбоподателя, не се явяват основателни.

За пълнота на настоящото изложение следва да се посочи, че

извършеното редуциране на фактически измерената скорост от 66 км/ч с 3 км/ч до приетата за установена скорост от 63 км/ч е в интерес на жалбоподателя, тъй като изключва неблагоприятни за него последици от допустима грешка на измерване с техническото средство № 656 (радар). Освен това така извършеното редуциране на фактически измерената скорост е в съответствие с основния принцип в административно-наказателното право наказание да се налага само тогава, когато нарушението е установено по несъмнен начин. В процесния случай обсъждането редуциране не води до промяна на правната квалификация на нарушението или до друго основание за налагане на различно наказание.

По отношение на мястото на извършване на нарушението, същото е посочено коректно с текстово описание и координатите, индивидуализиращи точно определено място на извършване. От приложените доказателства, както и от изготвения от полицейските служители Протокол, също се установява точното място, на което е извършено нарушението, както и посоката на движение, а така също датата и точния час, регистрационният номер на автомобила, и останалите реквизити на акта; налице е и пълно описание на нарушението. Иначе казано мястото на нарушението съвпада с мястото на установяване на нарушението. Съгласно на чл. 10, ал. 2 от Наредба № 81213-532 от 12.05.2015 година Протоколът по ал. 1 (използване на мобилно АТСС) се попълва при всяка смяна на мястото/участъка за контрол, като при контрол във време на движение с мобилно АТСС се отбелязва началото и края на контролирания участък. Такъв Протокол по делото е представен, както вече бе посочено. В действителност в същият липсва отбелязване на началото и края на контролирания участък, но горното изискване Наредбата въвежда единствено при контрол във време на движение, какъвто не е настоящият случай. По делото има събрани достатъчно доказателства, от които може да се направи обоснован извод, че са спазени изискванията на ЗДВП и на посочената Наредба при използването на АТСС за контрол на скоростта - мобилна камера за контрол на скоростта TFR 1-М № 656.

Видно от снимковия материал, който Съдът приема за надлежно доказателства става ясно, че процесното МПС е категория В съгласно чл. 150а, ал. 2, т. 6 от ЗДВП. С разпоредбата на чл. 10, ал. 3 от Наредба № 81213-532 от 12.05.2015 година е въведено изискването при работа с временно разположени на участък от пътя АТСС за контрол на скоростта, Протоколът по ал. 1 на същата норма да се попълва за всяко място за контрол и да се съпровожда със снимка на разположението на уреда. Като част от АНП по делото е представен Протокол за използване на АТСС, съставен по образец – Приложение към чл. 10, ал. 1 от посочената Наредба. По делото има събрани достатъчно доказателства, от които може да се направи обоснован извод, че са спазени изискванията на ЗДВП и на Наредба № 81213-532 от 12.05.2015 година при използването на АТСС за контрол на скоростта - мобилна камера за контрол на скоростта TFR 1-М № 656. В този смисъл е и Решение № 43 от 19.02.2018 година на Административен съд - Хасково по КАНД № 245/2017

година, докладчик Съдията Росица Чиркалева-И.ова.

Следва да се отбележи, че доколкото работният процес на АТСС, в конкретика мобилното такова, не изисква непосредствена манипулация от страна на контролен орган през времетраенето на неговата работа, а само включване и изключване, физическото присъствие на контролния орган на мястото на контрол не оказва влияние върху работата на техническото средство за контрол, намиращо се в автоматичен режим, а оттам - на достоверността на отчитанията му.

В случая не е трябвало да се пристъпи към съставяне на АУАН, респ. НП, тъй като процесният ЕФ е издаден в съответствие с разпоредбата на чл. 189, ал. 4, изречение първо от ЗДвП. ЕФ за санкциониране на допуснато нарушение на ЗДвП може да бъде издаден, когато нарушението бъде установено и заснето с мобилно АТСС, при условие, че са изпълнени изискванията на Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015 година, какъвто е и настоящия случай.

Налице е и субективният елемент от състава на нарушението – извършено е виновно, при пряк умисъл, Т.е. жалбоподателят е разбирал свойството и значението на извършваното и е могъл да ръководи постъпките си – въпреки знанието на установеното с разпоредбата на чл. 21, ал.1 от ЗДвП ограничение е предприел управление на автомобила без да съобрази скоростта си на движение с изискванията на тази разпоредба.

ПО РАЗМЕРА НА НАКАЗАНИЕТО

В конкретния случай скоростта е превишена с 13 км/ч (стойност, получена след приспадане на допустимата техническа грешка при изчисляване скоростта на движение), поради което за нарушението е приложима санкцията по т. 2 от разпоредба на чл. 182, ал. 1 от ЗДвП. Последната предвижда за превишаване на разрешената максимална скорост във фиксирано допустим размер точно фиксирано по размер наказание – „Глоба” от 50 лв., изключващо възможността за преценка на обстоятелствата по чл. 27, ал. 2 от ЗАНН.

Така наложеното с обжалвания ЕФ наказание Съдът намира за правилно с оглед постигане на предвидените в чл. 12 от ЗАНН цели на административното наказание - да предупреди и превъзпита нарушителя към спазване на установения правен ред и да се въздейства възпитателно и предупредително върху гражданите.

Процесното административно нарушение не разкрива пред настоящия Съдебен състав характеристиките на маловажен случай. Касае се за формално нарушение - на просто извършване. Като релевантен аргумент се отчита и се цени характерът на обществените отношения, засегнати от конкретната простъпка - административнонаказателна, с оглед сферата на отношенията, ползващи се със засилена защита, който и пряко е свързан с охраняването публичните интереси, тъй като се касае за правила за движение по пътищата. В този смисъл не са налице основания за приложение на чл. 28 от ЗАНН,

вр.чл. 93, т. 9 от ДР на НК по силата на препращането от чл. 84 от ЗАНН, за отпадане на наказуемостта, като незаконосъобразно санкционираща маловажен случай на нарушение, от тук и предпоставка за незаконосъобразност на НП./в тази насока Решение №1075/13.01.2020г. постановено по КАНД №1284 по описа на Административен съд – Хасково за 2019г./.

Относно разноските в настоящото производство :

С оглед изхода на делото,съдът намира,че не се дължат разноски на жалбоподателя,а от страна на АНО не се претендират такива.

Водим от изложеното и на основание **чл.63, ал.9** вр. с **ал.2,т.5** от **ЗАНН**, вр.чл. 189, ал. 8 от ЗДвП, Съдът:

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА като правилен и законосъобразен **Електронен фиш** за налагане на глоба за нарушение установено с автоматизирано техническо средство, **Серия К №*******, издаден от ОД на МВР - Хасково, с който на **В. Г. Г. с ЕГН *******, живущ в гр.***** ,ул.***** за извършено нарушение по чл. 21, ал. 1 от ЗДвП на основание чл. 189, ал. 4, вр. чл. 182, ал. 1, т. 2 от ЗДвП е наложено административно наказание – "**ГЛОБА**" в размер на **50 лева** .

Решението подлежи на обжалване пред Административен съд - Хасково в 14 – дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Районен съд – Свиленград:_____